

Varrelta eloni virran (Kirjoittajan esittelyruno)

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Synnyin vuonna neljäkaksi,
sodan jalkoihin sukeusin,
tunnelmaan matalan torpan,
lapseksi evakon nuoren,
orpona, isättömänä,
Kaakkois-Suomen kainalossa,
Saaren kunnassa somassa.

Taatto kaatui rintamalla
Ruhonvaaran taisteluissa
lämmössä levätesäni
koldussa surevan lesken.

"Kovan onnen lapsi, Paavo",
lausuivat kylän isännät,
"jo Herra sinut unohti,
pettuleivän sulle jätti".

Onneksi en ymmärtänyt
noita outoja puheita,
pahansuopia sanoja,
vaikka puute pöydän kattoi,
riisitauti luita lempi.

Monta koulua kolusin
lyseon ovea ennen
äidin leipää etsiessä,
koditonna kulkiessa,
lapsi ainoa mukana.

Parikkalan kaunis luonto
oppikoulua koristi.
Talvet vietin koulutiellä,
sahalla kesät hikoilin.
Aloin vuonna kuusiyksi
opinnot matematiikan.
Opinahjon korkein aste
Suomen sorjassa Turussa
selitti salat matikan,
assistentin paikan antoi
väitöskirjatyötä varten.

Opistosta löytyi vaimo,
sisar hento valkeuinen.
Saimme kaksi poikalasta
Pekan ynnä Ville-Veikon.

Nelikymmenvuotiaita
ovat jo iältään melkein.

Tohtoriksi inttäneenä
hoidin virkaa Helsingissä.
Ouluun kutsu kohta saapui
tehtävään matikan proffan.

Täällä tein elämäntyöni
opettajana, tutkijana.
Nyt on virkavuodet täynnä.
Vapaa valta koittaa kohta
lukea ja kirjoitella,
tehdä mit en ennen tainnut.

Viime vuosien tarina
matkasäiden vaihteluista
elon purteni kulussa
runoiksi on riipustettu,
kirjattu sivuille näille.

Se on niistä nähtävissä,
että yksin jäätyäni
uuden kumppanin tapasin,
tutun vuosien takaisen,
naisen, kuolon koskettaman.
Takana vetoiset vuodet,
edessä elämän ilta,
vaihe uusi, tuntematon.
Siihen mielin luottavaisin
astumme käsi kädessä.